ske Kvinder havde faaet Valgretten. Det var det radikale Parti, der havde kæmpet for og gennemført Kvindernes Krav. De Radikale havde gjort det, fordi de mente, at det var en Retfærdighedshandling, ikke fordi de ventede nogen Støtte fra Kvinderne i deres Politik.

Dr. Thekla Hultin fra Finland mindede om, at de finske Kvinder fik Valgretten i 1906; de skyldte deres Frigørelse til hele det samlede Folk, som i Kampen for Friheden ikke glemte Kvinderne. Ikke én Stemme hævedes imod Kvindernes Stemmeret til Trods for, at de Liberale frygtede, at Kvinderne skulde stemme konservativt, og de konservative, at de skulde stemme radikalt. Ingen af Delene blev Tilfældet. Kvinderne sluttede sig til de politiske Partier og der fandt ingen Partiforskydning Sted.

Fru Anna Bugge Wicksell fra Lund fortalte i en meget sympatetisk Tale om de svenske Kvinders lange Kamp for Valgretten.

Der viste sig blandt de Delegerede fuld Enstemmighed om, at Kvindevalgretsforeningerne bør være upolitiske, og der var overvejende Flertal for, at Kvinderne enkeltvis skulde gaa ind i de Partier, de sympatiserede med og hver for sig arbejde indenfor disse. Men der var dog en Del Kvinder, der hævdede, at indtil Valgretten var opnaaet, burde Kvinderne kun støtte de Partier, der virkelig støtter Kvindernes Krav.

Blandt Talerne Fredag Eftermiddag var Fru Ellen Petersen f. Kisky, Formand for Kvindevalgretsforeningen i Nykøbing Falster. Hun holdt et interessant Foredrag paa udmærket Tysk om Kvindernes Deltagelse i Hjælpekassevalget. Foredraget hørtes med stor Interesse og Opmærksomhed af Forsamlingen.

Fredag Aften afholdtes en meget smuk Fest paa Hasselbacken som Afslutning paa Kongressen, hvis Forhandlinger skulde være sluttede om Fredagen. Imidlertid var der saa mange Ting tilbage paa Programmet, at Lørdagen maatte tages med til Hjælp. Blandt de Spørgsmaal, der diskuteredes paa Lørdagsmødet, var Mødestedet for den næste Kongres, der skal holdes om 2 Aar. Der forelaa Indbydelse fra Wien og Buda-Pest; den sidstnævnte By gik af med Sejren.

Inden Mrs. Catt afsluttede Kongressens sidste Møde, holdt hun en lille Tale, hvori hun fremhævede, at denne Kongres havde haft flere Ting paa sit Program end nogen af de tidligere; flere Lande end nogensinde før havde sendt Delegerede, og ingen af vore Kongresser havde været besøgt af saa mange Kvinder, der indtog fremragende Stillinger. Da hun sluttede hilstes hun med store Ovationer.

— Efter Mødet foretoges om Eftermiddagen en Udflugt til Saltsjöbaden, hvor den stockholmske Kvindevalgretsforening havde arrangeret en Middag for de fremmede. En Mængde Taler blev holdt baade under Maaltidet og bagefter i det Frie. Tre store Dampskibe førte de Delegerede hjem til Byen i den smukke, lyse Sommernat. Skønt Kongressen derefter maatte anses for endelig afsluttet, havde den utrættelige svenske Komité dog endnu arrangeret nogle Udflugter for de fremmede. Saaledes foretoges om Søndagen en Udflugt til Gripsholm og om Tirsdagen sejlede en Del af de Fremmede til Visby, hvortil Formanden for den stedlige Kvindevalgretsforening havde indbudt dem.

De svenske Kvinder kan med stor Tilfredshed se tilbage paa det Arbejde, de har udført med Arrangementet af denne Kongres. Uden Tvivl vil det vække megen Opmærksomhed for Kvindernes Sag og bidrage meget til at styrke deres Krav. For os danske er der Grund til at lægge Mærke til den Offervillighed de svenske Kvinder har lagt for Dagen ved denne Lejlighed. Det siger sig selv, at denne Kongres maa have kostet store Summer. Ganske vist havde Stockholms Kommunalbestyrelse bevilget 3000 Kr. til Kongressen, men dette var naturligvis kun en ringe Del af den anvendte Sum; Resten er tilvejebragt gennem Indsamling blandt de stemmeretsinteresserede Kvinder; saaledes har bl. a. hver eneste Forening Landet over bidraget mindst 1 Kr. for hvert Medlem, der findes i Foreningen.

M.

Selma Lagerløfs Tale

ved den internationale Kvindekongres.

Et er at ville gaa i Rækkerne, et andet at gaa foran og raabe til Skarerne, at det er den rette Vej. Dette er et Hverv, som man ikke kan paatage sig, uden at man ved, at Bevægelsen er af ideel Betydning, at man kan følge den, om det fører til Sejr eller Nederlag. Dette har jeg fundet, man kan, og for at finde Bevis derfor behøver man bare at gaa ind i Rustkammeret, der hvor Vaabnene findes samlede og skarpslebne, Vaabnene saavel fra Tankens som fra Erfaringens Verden. Det gælder blot at ville.

Hvad har vi da at paaberaabe os? Vi kan berømme os af vore Foreninger, Smaaskrifter og mange Møder. Vi kan vise, at i vore Rækker staar 30,000 stemmeretskrævende Kvinder, vi kan vise, at vort Opraab har 140,000 Underskrifter. Men hvad baader det. Man vil svare os, at der findes mange flere Kvinder, der ikke begærer Valgret. Vi kan paaberaabe os, at vi vil bedre Kvindernes Forhold i Livskampen, at vi kræver en bedre Stilling for den gifte Kvinde og Ret for hende til at bestemme over sin egen Person. Vi kan henvise til Kvindernes Kærlighedsgærninger som Diakonisser og Sygeplejersker. Man kan sige, at dette viser, at Kvinderne let fanges af Religionen, og at vi kunde virke befrugtende paa en ny Præstestand. Vi kan vise, at mange Kvinder har taget udmærkede akademiske Eksaminer. Man kunde dertil sige, at det kun er et Faatal, der har gjort det, og at der ikke bør tages det store Hensyn til de faa. Har vi da intet gjort, som berettiger os til Ligestilling med Manden? Vor Tid har været lige saa lang som hans! Er den gaaet sporløst hen? Nej! Kvinder har ikke sløset Livet hen som legende Børn uden Arbejde. Vi ser paa gamle Malerier og Kobberstik gamle Kvinder med rynkede Ansigter og senede Hænder. De har ikke siddet ørkesløse hjemme. Vi ser Rembrandts gamle Borgerkvinde. Hun har ej levet for at vinde mange Mænd, ej for at styre en Stat, men hun har heller ej gaaet dum gennem Verden, hen-